

ALYA
ÖZTANYEL

Wattys
2020
Kazananı

DE
X

Alya Öztanyel, 1998 yılında İstanbul'da doğdu. Müziğe ve edebiyata erken yaşlarda ilgi duymaya başladı. Lisedeyken yazmaya başladığı Karanlık Lise serisiyle büyük bir genç hayran kitlesi edindi. Farklı türde eserlerle okurların karşısına çıkan yazar, yetişkinler için de *Bir Şans Daha* romanını kaleme aldı.

2020 yılında Özyeğin Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun olmadan önce Odgers Berndtson'ın Bir Gün CEO programına aday gösterildi ve kazandı.

Ben Çok Sevdim isimli şiir ve deneme kitabıyla okurlarını şaşırttı, bu kitapta yer alan "Bekledim" isimli şiirini besteleyerek profesyonel müzik kariyerine adım attı.

Alya Öztanyel'in "Bekledim" şarkısını dinlemek ve klibini izlemek için aşağıdaki kare kodu okutabilirsiniz.

**SON
DEFA**

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Karanlık Lise: Gölgeler
Ben Çok Sevdim
Bir Şans Daha

SON DEFA

Yazan: Alya Öztanyel
Yayına hazırlayan: Eren Abaka

Yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2021 / ISBN 978-605-09-8735-5
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

ALYA
ÖZTANYEL

SON
DEFA

yarım kalanlara...

ÖNSÖZ

Ne acı...

Yanına gelebilmek için *seni yalnızca son kez görebilecek olmam gerekmiş bana.*

Son defa olursa ancak bunu yapabilirim demişim, öbür türlüünü göze alamamışım. Dik duramamışım, cesaret edememişim, korkmuşum yola çıkmaya ve bu satırları yazmaya. Belki karşına çıktığımda duyacaklarımdan korkmuştum, belki de onları asla duyamamaktan. Kim bilir?

Küçükmüşüm. Tereddütlerimi ve ertelediklerimi karşına alıp kalbimle hesaplaşmak için bazı şeylerin nasılsa bir daha asla yaşanamayacak oluşunun arkasına sığınmışım. Ne üzücü istediğimde kalkıp yanına gelememiş olmak aslında. Böyle kavramların arkasına saklanmak, yaşanamayan anıların yasını tutmak ve hayal kurmak... Oysa bir zamanlar ne kolaydı seninle konuşmak.

Hayatın ne kadar kısa olduğunu bildiğimizi sanmıyorum.

Düşe kalka ilerlediğimiz dakikaların birbirini ne ka-

dar hızlı kovaladığının farkında değiliz. İşte bu yüzden bize ânı durdurabilen insanlara âşık oluyoruz ya! Yan yanayken tüm dünyanın yavaşladığı ve kalabalığın silikleşerek etrafımızdan yok olduğu o anları yaşatabilenler ancak saatleri durdurabiliyor. Hiç gitmesinler, damarlarımda kan dolaştığını, nabzımın attığını hissettirmeye devam etsinler diye yalvarıyoruz gözlerine bakarken ama sonra terk ettiklerinde geriye kalan göz yaşlarımızın sesi kısılıyor nedense. Önceden bağırıp çağırdığımız ne varsa suskunlaşıyor. Uslu bir çocuk gibi bir köşeye kıvrılıp kendi acısını çekiyor kalp. Bu yüzden öldüğümüzü hissediyoruz aşk gittiğinde. Peki peşinden koşmak, “Hayır, gidemezsin!” demek neden her seferinde bu kadar zor geliyor?

Mutlaka *son defa* mı olması gerekiyor gidenlere kal diyebilmek için?

Bu kitap, eğer bir doktor gelip bana bir haftalık ömür kaldığını söyleseydi ne yapardım sorusuyla ortaya çıktı. Bazen böyle değişik şeyler sorarım kendime. Hem yarıda kalan hikâyelere bayılırım hem de kendimle yüzleşmeye. Aynaya bakmak gibidir bence bize uçları yaşatan insanlar ve sorular. Onların sayesinde neyi gerçekten istediğini görürsün cevabında. Gururunu da, korkularını da, hayatın olağan akışındaki tüm ayak işlerini de bir kenara bırakırsın bir şeyin jübilesini yapacak olduğunda. Değeceğini bilirsin. Adın gibi eminsindir geriye dönüp baktığında asla pişman olmayacağına.

Sizin bir şeyleri yapabilmek için *son defa* demeniz gerekmesin diye ben dedim bu kitapta.

Aylin ve Uraz'ın hikâyesiyle baş başa bırakıyorum sizi. Hiçbirimizin bulamadığı, toplayamadığı cesareti Ay-

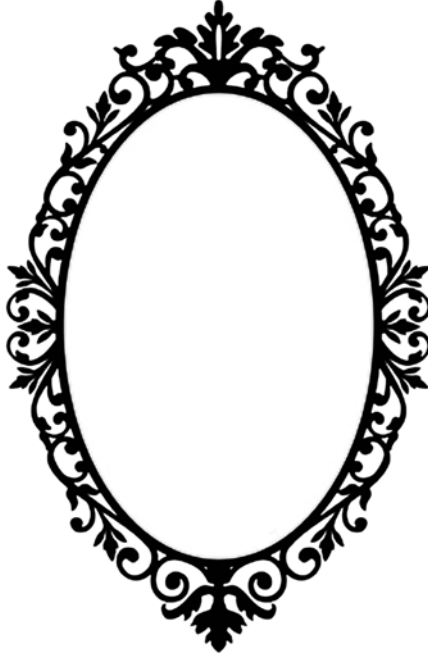
lin topladı ve yola çıktı. Hissetmekten korkan bir nesille karşı karşıya olmamıza rağmen bu imkânsızlıkla savaştı. Ben ancak kalemim kadar uzağa gidebilmişken pek çok anlam yükleyerek hayat verdiğim Aylin'se dağları denizleri aştı. Uraz'ı ikna etti ve İtalya maceralarına kadar uzandı hikâyeleri. Bir kez daha ispatladı *Son Defa*; kalp kırıklıklarımızı ve umutlarımızı gizledikçe yitiririz insan olmayı.

Umarım hepimiz bir gün Aylin oluruz, *böylece sadece satırlarda kalmaz ukteler.*

1. BÖLÜM

AYNA

Blacktop Mojo - “Prodigal”

Gülersin ve ne kadar mutsuz olduğunu asla anlamazlar.

Öyle sakinsindir ki içinde kopan fırtınaları da, dolup taşan öfkeyi de yenmişsin sanırlar.

Ne yaşadığını asla anlamayan insanlar “*Bu hayat senin*” deyip yepyeni alternatifler sunarlar,

Fakat bilirsin ki elbet bir şekilde tekrar birbirini bulur yarıda kalanlar.

İşte ben bunu anlatamadım. Ne diğerlerine ne de ona. Uzaklara dalıp gittiğim anlarda buğulanan gözlerim bile ipucu vermek istemedi. Yalnızlaştım. Senaryolarla büründüğüm karakterlerde aradım yeni bir hayatı ama tökezledim. Oyunculugum ve maskelerim, ne kadar iyi olsak da altından kalmadık bu rolün. Oynadığım en zor rollerden biriydi âşık kalan taraf olmak. Yetersizlik hissini aldığım hiçbir ödül telafi edemedi. Onun gözünde geride bırakılmaya layık görülümüşsem yüz binlerce seyircinin alkışı umrumda değildi. Kendi hayatımda başrolü paylaşmak zorunda kaldığım bir acı vardı sanki. Göğsümde,

sol yanda başlayan ve karnıma doğru ilerleyen bir sancıyla yaşıyordum. Kulaklarımdaki uğultu onun sözleri, karşımdaki dekor bir illüzyondu. Yıkıldığımı kabul etmek istemiyordu karakterim, buna alışkın değildi ama onca zamana rağmen hâlâ iyileşmeyen yaraları da görmezden geleliyordum. İzin verdi bana. Ne menajerimin ne de ailemin verdiği izni o verdi.

Bırak, aksın içindekiler dedi kalbim günün sonunda. O andan itibaren karar verilmişti. Henüz gitmemiş olsam bile şimdiden daha iyi hissediyordum benliğim. Kaçmaktan vazgeçip kalıp savaşılmaya, olmazsa da “denedim” demeye razıyordum. Eğer tekrar ben olabileceksem, bunu yapmak zorundaydım.

“Kestik! Bugünlük bu kadar arkadaşlar, yarın set 10.30’da.”

Elimde tuttuğum aynayı önümdeki sahte ziyafet sofrasının üstüne bıraktım. Giydiğim dönem elbisesiyle ayağa kalkmak biraz zor olacaktı ama bir an önce buradan çıkmak istiyordum. Kostüm odasına gidip her şeyi teslim ettikten sonra Zeynep’in yanına geçecektim. Beni evde bekliyordu.

“Aylin Hanım” dedi ismini unuttuğum sanat yönetmeni. Daha dün başlamıştı ama yine de adını unuttuğum için kendimi kötü hissediyordum. “Buyurun, yarım edebilir misiniz bu arada?” dedim elimi uzatırken. Beni kolumdan tutup oturduğum tahta sandalyeden kaldırdı. Gerçekten de tek başıma kalkmam mümkün değilmiş diye düşündüm. “Evren Hocam sizi görmek istiyor” dedi.

Ayağa kalkmamla birlikte büyük eteği yine sorun ol-

maya başlamış elbiseyi aşağıya çekiştirdim. “Görsün” dedim astara ulaşmış.

“Şimdi ama” dedi. Demek ki kostüm odasına uğramaya bile vakit yoktu.

İki asistan elbisenin kuyruğunu kollarına dikkatlice dolayıp beni takip etti. Kapısında büyük harflerle YÖNETMEN yazan kapı aralandı ve hep beraber içeri girdik. “Buyurun hocam, beni çağırmışsınız.”

“Projenin yıldızını tabii ki çağırırım, gel, geç otur” dedi gülyüzle. Bugünkü çekimlerde hiç aksilik yaşanmamış olmasından memnun gibiydi.

Arkama dönüp kızlara baktım. Elbisenin kuyruğunu bırakıp bırakmamak konusunda benden onay bekliyorlardı. Bu onayı verebilecek en ufak yetkiye bile sahip olmadığımı kostüm sorumlusu Şükran Hanım gelip çok güzel şekilde izah edebilirdi ama buna bile vakit yoktu. Arkadaşımı daha fazla bekletmek istemiyordum.

“Çıkın arkadaşlar” dedi Evren Bey. Sanat yönetmeni de asistanlar da büyük kaftan elbisenin etrafından dolaşarak odayı terk ettiler.

“Oturmasam daha iyi bence” dedim. Aklımda Zeynep’e söyleyeceklerim hakkında tereddütler vardı. Bir an önce eve varmak istiyordum. Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmiştik artık.

“Olur, çok tutmayacağım zaten” dedi elindeki küçük ekranı bana getirerek. “Şunu görüyor musun?” Az önceki son sahnenin ham görüntüsünü bana izletiyordu. “Şuradaki bakış, bak, birazdan geliyor.” Ortaçağ Fransa’sının yansıtıldığı dönem sarayındaki boş ve devasa sofrada oturan bir kraliçe vardı. Az önce zehirleyerek katlettiği

kraliyet ailesinin ardından elindeki aynada kendine bakarak zaferinin tadını çıkarıyordu. “Buraya yerdeki ceketleri ekleyeceğiz, ara görüntü geçecek, ardından tekrar sana dönüyoruz” dedi kameranın aynadaki aksime odaklandığı saniyede. Gücü tattıktan sonra kraliçenin yüzündeki keyif bir anda hüzne dönmüştü. “Bak burası işte.” Bir daha asla geri getiremeyeceği ailesini kendi elleriyle öldürdüğünü ancak idrak etti ve pişmanlığın en asil halini yaşattı izleyene. Ekranı kaldırdı. “Bu sahne bize ödül getirecek” dedi.

Yarım yamalak bir gülümsemeyle başımı salladım. “Başka bir şey yoksa ben çıkabilir miyim hocam?”

“Tabii tabii, çıkabilirsin” dedi masasının arkasına geri dönerken. Ekranı masaya yerleştirdiğinde sahneyi çoktan başa sarmıştı bile. “Yarına iyi dinlenmeni istiyorum” dedi.

Aa, hayır, bir yanlışlık vardı.

“Yarın mı?”

“Evet, yarın. Planları değiştirdik. Yarın saray bahçesindeki düelloyu çekeceğiz.”

Elimi alınma götürdüm. İçgüdüsel şekilde yüzüme dokunursam makyajımın bozulacağı düşüncesi beni durdurdu. Oysa paydos edilmişti bile, bozsam sorun olmazdı.

“Yarın ben izinliyim. Daha doğrusu önümüzdeki üç gün yokum.”

Kaşlarını çatarak oturduğu yerden bana baktı. “Nasıl yoksun?”

Sinirden gülmeye başladım. “Yapımcı da biliyor, Sacit Bey de, Mine Hanım da, herkese geçen ay söyledim ben.”

“Uğur! Bir bakar mısınız!”

Hayatta olmak, yaşamakla bir değildi. Gidişinin öğrettiği en büyük yara bu olmuştu.

Aylin, âşık olduğu adamın kendisini terk edişine duyduğu öfkeyi İtalya'nın büyüü sokaklarında geçecek bir intikam planına dönüştürür. Cesaretini toplar, Uraz'ın karşısına çıkar ve onu birbirlerini son defa görecekleri üç günlük bir seyahate ikna eder. Aylin'in tek bir şartı vardır: Nereden geldiği, neden orada olduğu ve daha sonra nereye gideceği asla sorulmayacaktır. Venedik'e adım atmalarıyla birlikte unutulmaz bir macera başlar.

Bu plan Uraz'a aşktan vazgeçerek ne kadar büyük bir hata yaptığını mı gösterecektir, yoksa Aylin tutku ve öfkenin birbiriyle harmanlandığı bu üç günlük intikam masalında kendi koyduğu kuralları mı yıkacaktır?

"Gelmekle çok aptalca bir şey yaptın."

"Sen de gitmekle."

Başkasını sevebilirim sandım. Çok kötü yanıldım. Solmakta olan bir çiçeğe su verdim. Hiçbir şey seni sesinden önce kokundan tanıyan kadının aşkından daha uzun bir hikâye değildi, kalbinse bunu anlamayacak kadar benden yoksundu.

Her şey bitmek üzereydi.

İntikam ve tutku, hikâyemize hep eşlik etmişti.

Daha önce defalarca kez bitmiş olsak da bu seferki farklı olacaktı.

Bu seferki veda son defaydı.

Alya Öztanyel hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak ve "Bekledim" şarkısını dinlemek için yandaki kare kodu okutabilirsiniz.

DE
X

www.dexkitap.com

f t i /DEXpub

ISBN 978-605-09-8735-5

9 786050 987355

OKULLU YOKU Pnglshsh

Tanıtıya
Edilen
Satış
Fiyatı

5-37